

art PRESS
για πολιτισμό και επικαιρότητα

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΟΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ 2017

viva.gr
& προώληση: 8€
Ταμείο: 10€

☰ Menu

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΕΝΤΑΚΗΣ: "Ζούμε σε μια Ευρώπη που κλείνει" (ΚΥΚΛΩΠΑΣ – Θέατρο Δάσους και Επίδαυρο)

July 3, 2017 by by Μαρία Μαυρίδου

«Στην ανθρώπινη ύπαρξη, συνυπάρχει το τρομερά τραγικό με το γελοίο. Στην προσωπική ζωή μου, φέρω ως άνθρωπος, ένα σταθερό ψυχικό βάρος. Νιώθω όμως, ανά πάσα στιγμή ανάγκη, να το υποβαθμίζω, να το κρίνω, να το γελοιοποιώ, να το περιφρονώ και με πιάνω μερικές φορές, να με κοροϊδεύω για αυτό το βάρος. Στη ζωή μας, άλλοτε επιλέγουμε να βρούμε και να αναλύσουμε τα πράγματα στην ουσία τους, φτάνοντας στον πυρήνα του θέματος, συνειδητοποιώντας το ειδικό βάρος τους, ενώ άλλοτε αντιμετωπίζουμε το ίδιο θέμα αντιλαμβανόμενοι πως είμαστε μια κουκιδίτσα στο σύμπαν και δεν χρειάζεται να μας παίρνουμε τόσο σοβαρά. **Ένας διάλογος που φέρει και τα δύο, αυτά που αντιμετωπίζουμε και ζούμε, μπορεί να θεωρηθούν ταυτόχρονα μεγάλα και τίποτα.** Οι μεγάλοι συγγραφείς παίζουν πολύ με αυτό, από τα αρχαία χρόνια, ακόμη και μη θεατρικοί όπως π.χ. ο Ντοστογιέφσκι.

Η ζωή έχει τις δυο αυτές πλευρές, στην ίδια πράξη. Σε αυτή τη θεώρηση, ίσως οφείλεται, το ό,τι επιλέγω συνήθως έργα όπου το τραγικό και το γελοίο, εναλλάσσονται και συνδιαλέγονται, με μια υπόνοια έρωτα και διάθεση για επικοινωνία. Ο **Κύκλωπας του Ευριπίδη** είναι ένα από αυτά. **Ένα έργο, δίπλα στο οποίο θα έβαζα τη λέξη αποσύνθεση.** Με πρόσωπα διαλυμένα, που έχουν χάσει τη βάση τους ή έχουν χάσει τη βάση τους στη ζωή. Ανάπηροι, μισοί».

Χαρακτηρίζεται από τους ταλαντούχους ανθρώπους της γενιάς του στον χώρο του θεάτρου. Ο ίδιος, αποκαλεί το **Θέατρο του Νέου Κόσμου**, θεατρικό του σπίτι, απολαμβάνει τις ωραίες παραστάσεις άλλων, ρισκάρει επί σκηνής και τοποθετείται ευθέως, πάνω σε καυτά θέματα που αφορούν στην τέχνη, αλλά και την κοινωνία. Λάτρης της ζωής, την οποία θεωρεί ένα συναρπαστικό ταξίδι αλλαγών και επαναπροσδιορισμού, εραστής της τέχνης και πολιτικό ον, ο **Παντελής Δεντάκης**, ηθοποιός και σκηνοθέτης, απαντά ανοιχτός σε ερωτήσεις και αυθεντικός στις απαντήσεις του, σε μια συνέντευξη εφ όλης της ύλης. Εν μέσω καύσωνα και πυρετωδών προβών, λίγο πριν την πρεμιέρα της παράστασης **ΚΥΚΛΩΠΑΣ, του Ευριπίδη**, στο πλαίσιο του 1ου **Διεθνούς Φεστιβάλ Δάσους στη Θεσσαλονίκη, στις 13 Ιουλίου**, το οποίο διοργανώνει το **ΚΘΒΕ** και την παρουσίασή της **21 & 22 Ιουλίου, στο Μικρό Θέατρο Αρχαίας Επιδαύρου**, στο πλαίσιο του **Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου**, μια συζήτηση που συνδέει την τέχνη του θεάτρου με την κοινωνία και την σύγχρονη πραγματικότητα.

-Πώς προέκυψε η ιδέα, να υποδυθούν όλους αυτούς τους ανδρικούς ρόλους του έργου γυναίκες;

«Το έχω δει ως τώρα ως αριστοφανική κωμωδία δύο φορές. Δύο πολύ καλές παραστάσεις ομολογουμένως. Ξαναδιαβάζοντάς το, συνειδητοποίησα, πως είναι πολύ σκληρό έργο, με άγρια ένστικτα, με αναφορά κυριολεκτικά και μεταφορικά στην ανθρωποφαγία, στην ανάγκη για αλληλοσπάρραξη. **Η «ανθρωποφαγία» είναι σημείο των καιρών μας** άλλωστε και σκέφτηκα πως πρέπει να το πάω αλλού σήμερα, όχι μόνο στην εκδοχή ενός αστείου Κύκλωπα, με τον Οδυσσέα και τους Σάτυρους ως αστείες μορφές. Σκεπτόμενος την αγριότητα του ανθρώπου και τη συνθήκη του πολέμου, η σύνδεση του ανδρικού φύλλου και της φύσης του, με την πορεία του πλανήτη με τους πολέμους, τις αποφάσεις, τις καταστροφές που έχουν τελεστεί ήταν προφανής, αυτονόητη, δεδομένη.

Αναρωτήθηκα λοιπόν, πως θα μπορούσε αυτό να αποδοθεί από γυναίκες και πόσο μετακινούσε κάτι τέτοιο τον θεατή στην προσέγγιση του συγκεκριμένου θέματος. **Πόσο θα μπορούσε αυτός ο σκοπός να εξυπηρετηθεί αυτό από γυναικείο «υλικό», το οποίο θα οδηγήσει περισσότερο σε ένα σατυρικό δράμα και τη συνύπαρξη τραγικού και κωμικού στοιχείου. Η πρόθεσή μου δεν είναι να δώσω απαντήσεις, αλλά να θέσω ερωτήσεις και να φωτίσω το έργο, μέσα από μια ιδιαίτερη οπτική.** Το κείμενο μένει αυτούσιο με την προσθήκη κάποιων αποσπασμάτων από την Οδύσσεια του Θεόκριτου, όπου γίνεται αναφορά στον έρωτα του Κύκλωπα για τη Γαλάτεια θέλοντας να δώσω μια άλλη διάσταση στον χαρακτήρα του Κύκλωπα (κάτι που δεν υπάρχει στον αρχαίο κείμενο)».

-Το εγχείρημα αυτό εμπεριέχει ένα μεγάλο ρίσκο.

«Το ρίσκο είναι η απόλαυση, είναι το καύσιμο του θεάτρου. Δεν καταλαβαίνω διαφορετικά αυτή την τέχνη και την ίδια τη ζωή. Αν δεν ρισκάρεις και υιοθετείς την πεπατημένη, βαριέσαι και εσύ και οι γύρω σου. Σίγουρα το ρίσκο ενέχει και τον κίνδυνο της αποτυχίας, αλλά από την άλλη το ασφαλές μπορεί να εγγυηθεί την επιτυχία; Όταν βρίσκομαι μπροστά σε μια τέτοια απόφαση, ανατρέχω σε μία από τις αγαπημένες φράσεις-συμβουλές του **Λευτέρη Βογιατζή: «Δεν καταλαβαίνω την έννοια του πειραματικού θεάτρου. Το θέατρο είναι από τη φύση του πείραμα».** Είναι ένα πείραμα λοιπόν για μένα με την ψυχή και τη σκέψη του θεατή, χωρίς να είμαι ποτέ σίγουρος (η αμφιβολία πάντα υπάρχει), για το τι θα βγάλει ως αποτέλεσμα, αλλά έχοντας την ανάγκη να συνδεθώ με την κοινωνία και με το τι συμβαίνει, τη δεδομένη στιγμή σε αυτή, ενεργοποιώντας τον περισσότερο. **Εκτίθεσαι, ρισκάρεις και κακά τα ψέματα θες να αρέσεις, αλλά και να επικοινωνήσεις το όραμά σου, προσπαθώντας να αποφύγεις την παγίδα του εντυπωσιασμού.** Πολλές φορές σκέφτομαι κι εγώ, πως πίσω από το προφανές, υπάρχει η μετάδοσή της αλήθειας που ανακαλύπτεις σε δεύτερη σκέψη και ανάγνωση.

Ναι, **ο Κύκλωπας που θα παρουσιάσουμε, θέτει μια νέα συνθήκη, την οποία ο θεατής καλείται να κατανοήσει.** Στόχος και επιθυμία είναι, να επικοινωνήσω αυτή μου την πρόθεση, έτσι ώστε να έχει μια καλή έκβαση αυτή η «συνάντηση» μαζί του. Να το δεχτεί, στο ποσοστό που θέλει και μπορεί (αν είναι δυνατόν και στο 100%), όχι μόνο μένοντας στην απορία, τη διαπίστωση και την εντύπωση που κάνει

η διανομή των αντρικών ρόλων σε γυναίκες, αλλά στην παραπέρα επεξεργασία και εμπάθυνση των νοημάτων, πηγαίνοντας σε πιο ουσιαστικά πράγματα.

Ο Ευριπίδης μοιάζει μισογύννης και προβοκάτορας, αν δεις πόσο αρνητικά αναφέρεται στο γένος των γυναικών, αλλά, μέσα από την προσωπική μου ανάγνωση, είναι προβοκάτορας και όταν μια γυναίκα διατυπώνει τον ίδιο λόγο με τον άντρα, άρα προσπερνά τον διαχωρισμό του φύλλου, το έργο παίρνει άλλη διάσταση για τον θεατή, ο οποίος αρχίζει (ή τουλάχιστον σε αυτό αποσκοπώ) να προβληματίζεται πάνω στο γιατί, το τι, το πως. Αυτό που λέμε λαϊκά, τι θέλει να πει ο ποιητής. Στην πρώτη κρούση που έκανα στη **Στεφανία Γουλιώτη** (για τον ρόλο του Κύκλωπα) δέχτηκε με ενθουσιασμό, χωρίς να ρωτήσει, ποια είναι η σκέψη. Παρουσιάζοντας την ολοκληρωμένη διατύπωση στους υπόλοιπους συντελεστές, η αποδοχή της πρότασης ήρθε αβίαστα και προχωρήσαμε στις πρόβες, όπου το κείμενο και το σκηνοθετικό όραμα, παντρεύονται δημιουργικά με τις ανακαλύψεις-αποκαλύψεις που έρχονται στο φως, κάθε φορά που το δουλεύουμε».

-Διακρίνω, από αναφορές σας στο παρελθόν, πως τα ταξίδια στο εξωτερικό, ως ανάγκη και ως εμπειρία, είναι κάτι σημαντικό για εσάς. Είναι κάτι που συνδέετε με την καλλιτεχνική σας ενημέρωση ή απλά αναψυχή;

«Τα ταξίδια για το θέατρο γινόταν στην αρχή, συνδυαστικά με την αναψυχή (επισκέψεις σε μουσεία, εκθέσεις, θέατρα, κλπ). Τώρα πλέον προτιμώ τη βόλτα στην πόλη, όπου θα πιάσω τον ρυθμό της καθημερινότητας, θα πάρω εικόνες, ατμόσφαιρες πραγματικής ζωής. Ξέρεις, **όνειρό μου αυτή τη στιγμή είναι να μπορώ να ταξιδεύω σε όλη την περιφέρεια με ένα μπουλούκι, έναν περιφερόμενο θίασο**. Να μπορώ έτσι να ξεφεύγω, από τον καλλιτεχνικό και αστικό μου «μικρόκοσμο» και να γνωρίσω καινούρια πράγματα. **Πράγματα που εισπράττεις, όταν μπορείς να επικοινωνήσεις, να αλληλεπιδράσεις μέσα από ένα πάρε-δώσε, με ανθρώπους λιγότερος «υποψιασμένους», για τους οποίους η πρόσβαση στο θέατρο και στην τέχνη είναι περιορισμένη, ως ανύπαρκτη.**

Για τον λόγο αυτό, η δράση **Θέατρο Αλληλεγγύης**, που εδώ και χρόνια πραγματοποιούμε, με το θεατρικό μου σπίτι, το **Θέατρο του Νέου Κόσμου**, παρουσιάζοντας θεατρικές παραστάσεις σε νοσοκομεία, χώρους όπου ζουν πρόσφυγες, Ρομά κ.λ.π., είναι πολύ σημαντική για μένα, σε ανθρώπινο και καλλιτεχνικό επίπεδο. Ένα από τα περιστατικά που δεν θα ξεχάσω, από αυτή την συγκλονιστική εμπειρία, είναι όταν είχαμε επισκεφτεί τα πυρόπληκτα χωριά της Ηλείας και παρατηρούσα τα γεμάτα απορία και δέος βλέμματα παιδιών, τα οποία δεν είχαν δει, ποτέ μέχρι τότε, θέατρο».

-Αναφέρεστε συχνά στο Παρίσι και την εμπειρία σας εκεί, το να φύγετε μόνιμα στο εξωτερικό είναι κάτι που σκέφτεστε αυτή τη δεδομένη στιγμή, δεδομένης της κατάστασης της χώρας; Είναι κάτι που θα συμβουλευάτε να κάνουν οι νέοι καλλιτέχνες;

«Θα είμαι ειλικρινής. Πέραν της εξαιρετικής συνεργασίας την οποία είχα κατά την ελληνογαλλική συμπαραγωγή που πραγματοποιήθηκε με το Θέατρο του Ήλιου και τη δυνατότητα παρακολούθησης πολιτιστικών δρώμενων υψηλού επιπέδου και νέων προσεγγίσεων της τέχνης, έζησα τη δυνατή, αξέχαστη εμπειρία ενός μεγάλου έρωτα κι αυτό σαφώς δίνει μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά μου, αφήνοντας τις καλύτερες αναμνήσεις. Ήμουν γύρω στα σαράντα όμως, και η ιδέα να μείνω και να δουλέψω εκεί ή κάπου αλλού στο εξωτερικό μόνιμα, δεν μου φάνηκε ενδιαφέρουσα ή ελκυστική. Ήταν κάτι που είχα σκεφτεί, όταν τελείωνα τη σχολή, αλλά τώρα **δεν περνάει από το μυαλό μου, αν και πιέζομαι από μια κατάσταση και μια καθημερινότητα που γίνεται όλο και πιο δυσβάσταχτη και στην οποία είναι συνυπεύθυνοι όλοι και νιώθουμε ανυπεράσπιστοι**. Ένα παράδειγμα η απεργία στον χώρο της αποκομιδής σκουπιδιών (κυβέρνηση, δήμοι, εργαζόμενοι, ακόμη και πολίτες που κατεβάζουν τα σκουπίδια και πάει λέγοντας).

Οι λόγοι που μένω είναι τρεις. Ο ένας είναι, πως είμαι ευγνώμων που μέσα σε τόσο δυσμενείς συνθήκες και αρνητική περιρρέουσα ατμόσφαιρα, **μπορώ να ζω κάνοντας δουλειές που μου αρέσουν**. Ο δεύτερος είναι, πως θεωρώ **αδιανόητο να φύγω, ακριβώς τώρα που βιώνουμε τόσο ακραίες συνθήκες σε όλα τα επίπεδα, αποκομμένος από ότι συμβαίνει στην κοινωνία**. Ο τρίτος είναι, πως **δεν υπάρχει πια παράδεισος**. Οι συνθήκες είναι δύσκολες σε όλο τον κόσμο. Ναι, εξαιρετική εμπειρία και οι προσλαμβάνουσες στο Παρίσι, αλλά είναι μια σκληρή και ακριβή πόλη, αν δεν είσαι οικονομικά ευκατάστατος. Σίγουρα υπάρχουν κάποιες χώρες που η κοινωνική πρόνοια και η παραγωγή πολιτισμού είναι πολύ καλές, αλλά αυτό δεν είναι πάντα το μοναδικό ζητούμενο ή το τίμημα για αυτό να μην είναι πάντα κάτι που μπορείς να αντέξεις, είτε σε ανθρώπινο, είτε σε οικονομικό επίπεδο. Είναι ένα αδιέξοδο, κάποιες φορές. Δεν θα μπορούσα να συμβουλευτώ κάποιον νεότερο, τι να κάνει. Εξαρτάται από τις προτεραιότητες της ζωής του και τις αντοχές του. **Ζούμε, σε μια Ευρώπη που κλείνει. Οι λαοί κλείνουν, δεν ανοίγουν. Όπου και να πας πλέον, από όποια χώρα κι έρχεσαι, είσαι ξένος**. Μια Ευρώπη που μιλούσε για ένωση, για μια κοινή πολιτική και μια κοινωνία που θα γινόταν ένα (στο βαθμό του δυνατού), κλείνει όλο και περισσότερο, «κλείνουν» οι άνθρωποί της».

-Τι θα λέγατε για τον θόρυβο που ξεσήκωσε το της τροπολογίας, σύμφωνα με την οποία μπορεί κάποιος με απολυτήριο Λυκείου να καταλάβει τη θέση του καλλιτεχνικού διευθυντή σε ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ.;

«Είναι τουλάχιστον αστείο και προσβάλει του αγώνες και τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, ως αντιπολίτευση, για δημοκρατία και διαδικασίες που την προάγουν, αλλά και όσους έχουν παλέψει για όλα αυτά. Είναι μια ακραία απόφαση που μοιάζει φωτογραφική. Από την άλλη, για να μην ευλογούμε τα γένια μας, ποιός καθιστά όλους εμάς που διδάσκουμε θέατρο, ικανούς για αυτό; Όλοι, ή τουλάχιστον πλειοψηφία από εμάς, απλά μεταφέρουμε την εμπειρία μας χωρίς παιδαγωγικές γνώσεις και σπουδές μεθόδων διδασκαλίας του είδους. Είναι επίσης λυπηρό, να μην υπάρχει, στην Ελλάδα μια σχολή σκηνοθεσίας. Κάτι, που θα ξεκινήσει αυτή τη χρονιά στο Εθνικό και ελπίζω να έχει συνέχεια, γιατί είναι κάτι που ο Στάθης Λιβαθινός το θέλει και το πιστεύει πολύ, από ότι έχω δει, κατά την επί ένα χρόνια θητεία μου, ως μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Εθνικού, την προηγούμενη χρονιά».

-Η ανεργία μαστίζει τη χώρα και ο κλάδος των ηθοποιών βρίσκεται στο 95% της ανεργίας. Υπάρχει αιτία και λύση;

«Αν θέλουμε να πούμε τα πράγματα με τα όνομά τους, πρέπει να παραδεχτούμε, πως **αποφοιτεί υπερβολικός αριθμός ηθοποιών, μέσω από αυτό το εμπόριο των διάφορων σχολών** (και ναι, διδάσκω και εγώ σε σχολή). Και από την άλλη είναι δύσκολο να πεις, ποιος θα βγει και ποιος όχι. Είναι φορές που έχω ένα μαθητή μπροστά μου, τον οποίο θέλω να συμβουλευέψω να ασχοληθεί με κάτι άλλο και την ίδια σκέφτομαι «Ποιός είσαι; Μπορείς πραγματικά να ξέρεις, αν αυτός στην πορεία βγάλει κάτι που ακόμη δεν είναι ώριμος να δώσει;». Έτσι, είναι δύσκολο να απορροφηθούν από την ελληνική αγορά, όπου ακόμη και τα θέατρα και οι σκηνές, στην Αθήνα, είναι πολύ περισσότερα από αυτά που μπορεί να αντέξει. Δημιουργούνται ψευδαισθήσεις και απατηλά όνειρα, αλλά και μια ακατάσχετη διασπορά θεαμάτων και παραγωγών κι αυτό είναι καταστρεπτικό για τη δουλειά.

Έτσι, έχουμε **ηθοποιούς που δουλεύουν χωρίς να πληρώνονται, παραγωγούς που δουλεύουν με ηθοποιούς που ξέρουν ότι δεν θα πληρώσουν, θεατές που έμαθαν να μην πληρώνουν ή να πληρώνουν πολύ χαμηλό αντίτιμο**. Είναι μεγάλος ο αριθμός αυτών, οι οποίοι είναι στημένοι όλη μέρα, στα ραδιόφωνα και το ίντερνετ, για δωρεάν προσκλήσεις. Για να μην παρεξηγηθώ καταλαβαίνω ότι πολλοί έχουν την ανάγκη να παρακολουθήσουν πολιτιστικά δρώμενα, αλλά οι οικονομικές δυσκολίες το καθιστούν απαγορευτικό και οι προσκλήσεις είναι ένας τρόπος να το κάνουν. Μακάρι, η τέχνη του θεάτρου να ήταν ένα δωρεάν αγαθό για τον άνθρωπο, το οποίο θα προσφερόταν δωρεάν, αλλά απέχουμε πολύ από αυτό».

-Έχετε ζηλέψει (με την καλή έννοια) δουλειές άλλων; Ποιό δικό σας «παιδί» θα ξεχωρίζατε; Σκέφτεστε ως ηθοποιός, όταν σκηνοθετείτε και ως

σκηνοθέτης, όταν παίζετε;

«Μια ωραία, μια καλή παράσταση, δεν τη ζηλεύεις. Την θαυμάζεις και κυρίως την απολαμβάνεις. Κάποιες φορές μπορεί να δανειστείς στο μέλλον στοιχεία της που θα σε βάλουν σε σκέψη να σκεφτείς διαφορετικά και να προχωρήσεις τα πράγματα παρά πέρα. Σίγουρα έχω «παιδιά» που αγαπώ περισσότερο και ξεχωρίζω, αλλά δεν μπορώ να τα μαρτυρήσω για να μην παρεξηγηθούν τα υπόλοιπα. Είναι όμως δουλειές που δεν τις αφήνεις πίσω. **Σε ακολουθούν και είναι φορές που συνειδητοποιείς, πως αποτελούν το πυρήνα κάποιας νέας σύλληψης ή η αρχή μιας ιδέας, που σε κάνει να συνεχίσεις να δημιουργείς.** Ναι, σκέφτομαι και ως ηθοποιός, όταν σκηνοθετώ και αυτό είναι χρήσιμο. Όμως ως ηθοποιός, είμαι στη σκηνή και δεν πρέπει να πέσω στην παγίδα να παρασυρθώ, ξεχνώντας πως υπηρετώ το όραμα ενός άλλου».

-Παιδικό όνειρο η μαγειρική, τις σπουδές για την οποία εγκαταλείψατε, για το θέατρο. Υπάρχει κάτι, ακόμη στην άκρη του μυαλού σας που θα μας έκανε την έκπληξη; Ίσως η συγγραφή;

« Παρόλο που έχω συνεχώς ιδέες, διαπιστώνω πως είναι δύσκολο να τις αποτυπώσω σε χαρτί, με τη μορφή ολοκληρωμένου έργου. Πιστεύω, πως η παραγωγή θεατρικών σεναρίων, σε υψηλό επίπεδο, υπολείπεται κατά πολύ αναλογικά με τις θεατρικές παραγωγές στη χώρα. Ίσως γιατί όπως άκουσα πρόσφατα, γράφουμε πολύ και διαβάζουμε λίγο. Αυτό που θέλω στη ζωή μου είναι, **ότι και να είναι αυτό που θα αποφασίσω να κάνω, να μπορώ να το κάνω και να το κάνω καλά. Είμαι ανοιχτός στο καινούριο και τις μεγάλες αλλαγές. Χωρίς αυτές, η ζωή θα ήταν βαρετή.** Όταν πριν δέκα χρόνια έμεινα για κάποιο διάστημα άνεργος, δούλεψα δίπλα στον σκηνογράφο αδερφό μου και ήταν κάτι που μου άρεσε και απόλαυσα.

Δεν ξέρω αν θα είναι αυτό ή κάτι άλλο που θα μου ανοίξει, έναν νέο δρόμο στη ζωή μου, αλλά το περιμένω με προσμονή»

-Εμείς, πέραν της παράστασης του Κύκλωπα στο Φεστιβάλ Δάσους και στην Επίδαυρο, τί να προσμένουμε από εσάς, τη νέα σεζόν;

«Τον Σεπτέμβριο, με το παιδικό **Θέατρο Αλληλεγγύης, στο Θέατρο του Νέου Κόσμου** ετοιμάζουμε, με μια ομάδα νέων ηθοποιών, για πρώτη φορά ένα παραμύθι κι αυτό είναι ο Πινόκιο. Αγαπημένο και κλασικό, με πολλές αναφορές στο σήμερα. Στη Μικρή Στέγη θα ανεβάσουμε το **Πενθεσίλια, το αυτοβιογραφικό έργο του Χάινριχ φον Κλάϊστ**, με τους: **Βίκυ Βολιώτη, Θάνος Κοκάκη, Αργύρη Ξάφη, Άλκιστη Πουλοπούλου, Αινεία Σταμάτη, Ηρώ Μπέζου, Σύρμω Κεκέ, Κώστα Κορωναίο**. Ενώ θα συμμετέχω, ως ηθοποιός (δεν ήμουν στην περσινή διανομή), στην **τριλογία του Τσίρκα, την συμπαραγωγή του Εθνικού Θεάτρου και Θεάτρου Τέχνης**, η οποία θα ανέβει και τη νέα σεζόν».

Ραντεβού, στα μεγάλα θεατρικά φεστιβάλ του Ιουλίου λοιπόν, με το κοινό της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας και της υπόλοιπης Ελλάδας, και έναν Κύκλωπα που ζητά να τον ακούσετε και να τον καταλάβετε. Οι όψεις τις ζωής είναι πολλές και η ερμηνεία της πραγματικότητας, εξαρτάται από την κατανόηση και την ανάγνωσή της, είτε στο θέατρο, είτε στην καθημερινότητα. Το θέμα είναι να είμαστε εκεί, παρόντες, και όχι μόνο ως θεατές.

*φωτογραφία εξωφύλλου Δομνίκη Μητροπούλου

**φωτογραφίες "Κύκλωπα" Κική Παπαδοπούλου

<http://greekfestival.gr/gr/events/view/pantelis-dentakis-2017>

Μετάφραση: Παντελής Μπουκάλας

Σκηνοθεσία: Παντελής Δεντάκης

Σκηνικά – Κοστούμια: Γεωργία Μπούρδα

Επιμέλεια κίνησης: Ερμής Μαλκότσης

Μουσική: Λευτέρης Βενιάδης

Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης

Βοηθοί σκηνοθέτη: Έφη Ρευματά, Θανάσης Ζερίτης

Βοηθός Σκηνογράφου – Ενδυματολόγος: Μυρτώ Κοσμοπούλου

Παίζουν: Στεφανία Γουλιώτη (Κύκλωπας), Άννα Καλαϊτζίδου (Οδυσσέας), Αλεξάνδρα Αϊδίνη (Σιληνός), Νεφέλη Μαϊστράλη, Μαρία Μοσχούρη, Αμαλία Νίνου, Μυρτώ Πανάγου, Ελένη Τσιμπρικίδου (Σάτυροι), Έφη Ρευματά (Κομπάρσος)

Εκτέλεση παραγωγής: Polyplanity Productions / Γιολάντα Μαρκοπούλου, Βίκυ Στρατάκη

Παραγωγή: Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου

Like 7

Share

■ Featured Posts, Άρθρα, Ηθοποιοί, Θέατρο, Παραστάσεις, Πορτραίτα, Προσεχείς παραστάσεις, Συναντήσεις, Συνεντεύξεις

< Στάση εργασίας στο Φεστιβάλ Αθηνών

> Δελτίο Τύπου του Σωματίου Εργαζομένων της Ελληνικό Φεστιβάλ Α.Ε.

[Ποιοί είμαστε](#)

[Προβληθείτε στο Art and Press](#)

[Επικοινωνία](#)

Archives

Select Month

Copyright © 2017 · GeneratePress